

Pri tom sa — so zreteľom na vývody dovolacej žiadosti — podotýka, že zrušenie služebného pomeru pri kratšej výpovednej lehote, než aká zamestnancovi podľa zmluvy alebo zákona prislúcha, nečiní túto výpoveď absolútne neplatnou tak, že by k zrušeniu služebného pomeru po práve účinnému bolo treba novej výpovedi, lež má len ten následok, že pre zbývajúcu časť po práve prislúchajúcej výpovednej lehote je nárok zamestnancov na služebné požitky dôvodom po práve, ako to ide najavo z ustanovenia § 37 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

Pokiaľ sa týka nároku žalobníka na vyplácanie mu platu aj na dobu po vypršaní jednoročnej výpovednej lehote, je on neopodstatnený už so zreteľom na ustanovenia § 37 cit. zákona, lebo žalobník má nárok len na požitky na smluvnú výpovednú lehotu.

Neopodstatnený je aj žalobný nárok na zaplatenie rozdielu medzi platom ujednaným s právnu predchodkyňou žalovaného družstva a platom, aký žalobník skutočne poberal, — a to preto, lebo čo do výšky služebných požitkov došlo medzi procesnými stranami podľa toho, čo bolo hore uvedené, k úmluve, podľa ktorej bol žalobníkovi plat vyplácaný.

V týchto smeroch bola preto dovolacia žiadosť ako neopodstanená zamietnutá.

Čís. 15989.

Úprava pachtovného při zemědělských pachttech (vlád. nař. č. 164/1933 Sb. z. a n.).

Vliv vlád. nař. č. 137/1934 Sb. z. a n. o úpravě obchodu s obilím, mlýnskými výrobky a některými krmivými na výpočet pachtovného.

Jak jest vypočítati pachtovné, byla-li podle pachtovní smlouvy vzata za základ průměrná cena obilí, znamenáná na Pražské plodninové burse.

Po 1. říjnu 1934 jest vzíti za základ výpočtu průměr cen výkupních, za něž Československá obilní společnost od výrobců nakupuje, nikoli průměr mezi cenou výrobní a prodejní, za niž uvedená společnost obilí dále prodává.

Cenou ve smyslu § 2 vlád. nař. č. 164/1933 Sb. z. a n. jest cena, o níž lze podle obyčejného běhu věci předpokládati, že jí pachtýř za obilí dosáhne.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1937, R I 113/37.)

K návrhu pachtýřovu, aby bylo pachtovné za léta 1934 a 1935 upraveno podle vlád. nařízení č. 164/1933 Sb. z. a n. (nikoli podle vl. nař. č. 272/1934 Sb. z. a n.) soud první stolice stanovil pachtovné za rok 1934 částkou 23.416 Kč 90 h a za rok 1935 částkou 27.193 Kč 61 h. Rekursní soud, vyhověv částečně rekursu pachtýřovu, snížil pachtovné za rok 1934 na 22.533 Kč 10 h a za rok 1935 na 25.342 Kč 45 h.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, aby znova rozhodl.

D ů v o d y:

K d o v o l a c í m u r e k u r s u p r o p a c h t o v a t e l k y:

Podle odstavce III pachtovní smlouvy ze dne 28. listopadu 1925 byla pro výpočet pachtovného vzata za základ cena metrického centu pšenice, a to podle průměrných cen Pražské plodinové bursy k 1. 10., 1. 1., 1. 4. a 1. 7. každého roku. Uvedený způsob výpočtu ceny musí podle poslední věty § 2 vlád. nař. č. 164/1933 Sb. z. a n. zůstatí nezměněn. Další díl odstavce III pachtovní smlouvy, určující jakost a druh obilí, které může propachtovatel podle své volby žádati in natura místo pachtovného v penězích, nemůže mítí význam pro výpočet pachtovného, ježto toto další ustanovení bylo, — jak ostatně i propachtovatel ve svém dovolacím rekursu udává, — zamýšleno jenom jako výjimka z pravidla pro nepředvídané případy; jest úplně samostatnou částí, s výpočtem pachtovného nesouvisící, což plyne i z toho, že dává propachtovateli právo požadovati in natura trojí druh obilí, totiž pšenici, ječmen i žito, každého jednu třetinu. Ustanovení první části III. odstavce pachtovní smlouvy jest jasné, neboť nemluví o pšenici nejlepší jakostí a nestanoví, jakou váhu má mítí 1 hl pšenice, jejíž cena se má vzítí za podklad, nýbrž mluví o »průměrné bursovní ceně Pražské bursy«. Proto jest nutno při výpočtu pachtovného zjistiti bursovní ceny, platné na Pražské burse v rozhodné dny, a to parita Praha, jednak za pšenici tvrdou, jednak za pšenici měkkou, a to ve všech jakostech, jimiž se na Pražské burse obchoduje, načež jest vzítí ze všech jakostí a druhů průměr. Totéž obdobně bude nutno učiniti i stran ceny ječmene. Pochybil tedy první soud, vzal-li za podklad ceny červené pšenice ve váze 82 až 84 kg a ječmene výběrového. Rekursní soud sice provedl částečně doplnění novým dotazem na Pražskou burso, avšak nezjistil průměr cen od nejnižší až do nejvyšší hektolitrové váhy pšenice resp. ječmene na burse obchodovaných. Také rekursní soud neudává, podle jakých zásad se řídil při svém vypočtení cen, a nelze se toho bezpečně dopátrati ani srovnáváním jednotlivých číslic.

K d o v o l a c í m u r e k u r s u p a c h t ý ř e:

Tento dovolací rekurs jest oprávněný, pokud vytýká, že, počínajíc dnem 1. října 1934, nebyly vzaty za základ výpočtu výkupní ceny s příslušnými srážkami, nýbrž průměr mezi výkupními a prodejními cenami. O výpočtu ceny obilí bylo ujednáno jenom to, že se vezmou za základ průměrné ceny Pražské plodinové bursy. Až do vydání vládního nařízení ze dne 13. července 1934, č. 137 Sb. z. a n., kterým byl upraven obchod obilím, byla jednotná bursovní cena, avšak od té doby jest rozeznávati cenu výkupní, za kterou Československá obilní společnost od výrobců nakupuje (§ 22 uved. vlád. nař.) a cenu prodejní, za kterou obilí dále prodává (§ 25 a 27 uved. vlád. nař.). Podle úmyslu zákonodárcova, který chtěl vládním nařízením č. 164/1933 Sb. z. a n. pomoci zemědělským pachtýřům v jejich tísní, způsobené všeobecnou hospodářskou krizí, jest mítí za to, že se slovem »cena« v § 2 vlád. nař. č. 164/1933 Sb. z. a n. rozumí jenom ona cena, o niž lze podle obyčej-

ného běhu věci předpokládati, že ji pachtýř za obilí může dosáhnouti. Proto jest ujednání stran v souzeném případě vyložiti tak, že se má vzíti za základ výpočtu po 1. říjnu 1934 průměr cen výkupních a nikoli průměr mezi cenou výkupní a cenou prodejní. K různým srážkám z výkupních cen nelze však přihlížeti, neboť v odst. III pachtovní smlouvy není pamatováno na žádné srážky. Proto musilo býti napadené usnesení zrušeno.

Čís. 15990.

Proti rozhodnutím a opatřením konkursního komisaře, vydaným podle § 89 konk. ř., jest rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1937, R I 250/37.)

Do usnesení konkursního komisaře u okresního soudu v K. V., jímž byl v konkursu o jmění Terezie S., v němž nebyl zřízen věřitelský výbor, správce konkursní podstaty zmocněn, aby vyrovnal spor zahájený u okresního soudu v K. V. mezi manželem úpadkyně Terezie T. a mezi Hynkem T. a Pavlem S., a to za předpokladu, že konkursní podstata jest k tomu oprávněna, podal konkursní věřitel Dr. A. F. rekurs. Rekursní soud odmítl rekurs. Důvody: Jde o činnost správce podstaty ve smyslu § 118 č. 2 konk. ř. Poněvadž v případě, o němž jde, nebyl zřízen věřitelský výbor, přešlo právo schváliti návrh správce podstaty na ujednání smíru ve sporu C IV 1216/34, zahájeném u okresního soudu v K. V., na konkursního komisaře (§ 89 konk. ř.). Dlužnice byla též vyslechnuta a s vyřízením sporu smírem souhlasila (§ 120 konk. ř.). Po formální stránce byly tudíž předpisy zákona splněny. Proti usnesením věřitelského výboru a tedy v souzeném případě proti usnesení konkursního komisaře, věřitelský výbor zastupujícího a jeho funkci vykonávajícího, není opravných prostředků (rozh. č. 200 Sb. n. s.). O případ § 192, odst. 2, konk. ř. tu nejde.

Nejvyšší soud zrušil napadené odmítací usnesení a uložil rekursnímu soudu nové rozhodnutí.

Důvody:

Proti rozhodnutím konkursního komisaře, vydaným ve smyslu § 89 konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n., jest podle § 192, odst. 2, konk. ř. rekurs přípustný, neboť ustanovení to dopouští rekurs, pokud není ustanoveno jinak. Takové jinaké ustanovení o rozhodnutí konkursního komisaře vydaném podle § 89 konk. ř. konkursní řád neobsahuje, a nelze je vyvoditi ani z toho, že proti usnesení věřitelského výboru jest rekurs vyloučen (rozh. č. 200 Sb. n. s.). Neboť věřitelský výbor jest samosprávný orgán, jehož členy volí věřitelé (§ 86 konk. ř.), kdežto konkursního komisaře jmenuje konkursní soud (§ 77 konk. ř.). Mimoto může konkursní komisař zakázati výkon usnesení věřitelského výboru a může v nalé-